

Nr 13.

Av herr **Norling m. fl.**, *angående ändrad lydelse av 12 § lagen om semester.*

Redan när riksdagen år 1951 beslöt att i lag fastställa semestern till tre veckor framhölls att den förlängda semestern skulle ge arbetarna ökade möjligheter till vila och rekreation endast om den kom att utgå i ett sammanhang. Vid antagandet av semesterlagen följde emellertid riksdagen ett förslag till lag som gav arbetsgivarna rätt att dela semestern i två perioder, på tolv dagar resp. sex dagar. Vid 1953 års riksdag, då frågan på nytt behandlades med anledning av motioner om ändring till en sammanhängande semestertid, påtalades fall där arbetsgivare helt godtyckligt delat semestern och förlagt den till tider som var olämpliga för arbetarna.

Det sätt på vilket arbetsgivarna i vissa fall missbrukat lagbestämmelsen om semesterns delning gör det angeläget att få en ändring till stånd. Vid förra årets riksdagsbehandling av frågan visade det sig ju också, att en stark mening var rådande för att en lagändring borde företagas.

På grund av vad som sålunda anförts hemställas,

att riksdagen måtte besluta om sådan ändring i lagen av den 29 juni 1945 (nr 420) om semester, att första stycket i 12 § får följande lydelse:

12 §.

Semester skall utgå i ett sammanhang, såvida icke överenskommelse om annan ordning träffas med arbetstagaren.

Stockholm den 13 januari 1954.

Anton Norling.

Helmer Persson.

Ola Persson.
